

ВІДПУСТИ МЕНЕ КОХАНА...

Два роки мучився обманом,
Що ти ще є на цьому світі,
Тож відпусти мене, кохана,
Бо сил нема так далі жити.

Все розумію – не повернеш
Назад ніколи і нічого,
Лиш обриси якісь химерні
Ввижаються мені з булого.

А як прогнати ці примари?
Де взяти сили, щоб побачить
Хоч промінь у осінніх хмарах
Без тих химер, що в них маячать?

Я розумію – треба жити,
Не скиглячи безсило й кволо,
За соломинку хоч вхопитись,
Але... нема її навколо.

Та і сама ця соломинка
Не допоможе не втонути,
Як спраглому одна краплинка
Не поміч – лише щоб лизнути.

Мені казали, щоб тебе я

Сам відпустив зі свого серця,
Це, мов, реальна панацея,
Тоді вже й спокій повернеться.

Не раз порадою такою
Себе я тішив у надії,
Що серце врешті заспокою,
Але завжди, відкривши вії,

Тебе я поруч себе бачив,
Немов нічого не змінилось –
Яка була, але неначе
У статую перевтілилась.

Роки дзеленькають в скарбничку –
Згадавши, можна милуватись,
Із кожної у ній дрібнички,
Тебе лиш не поцілувати...

Та віддаляються деталі,
Блідіючи, немов в тумані,
І ти стаєш все далі й далі,
Тримаючи мене в омані.

Чимдалі я втрачаю сили,
У м'язах, в пам'яті та в зорі,
Силкуючись твій образ милий
Побачити в уяві хворій.

І раптом, вмить протверезівши,
Тебе не бачу, десь поділась,
Питаюсь, в небо очі звівши,
Де ж ти?.. Мов в хмарі розчинилась.

За днями дні летять в скарбничку,
А я тобою милуватись
Все хочу, не втрачаю звичку,
Вже без надії сподіватись.

Ще скільки мучитись обманом,
Що ти ще тут, на цьому світі?..
Вже відпусти мене, кохана,
Бо вже самому треба жити.

Дата написання вірша: 2023-12-16